

ת"פ 47561/03/11 - מדינת ישראל נגד שילה קליין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 47561-03-11 מדינת ישראל נ' קליין
בפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שילה קליין

הנאשם

הכרעת דין

לטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. ואלה נימוקי:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נסיון פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335 (א)(1) בנסיבות סעיף 334 + סעיף 25 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), וכן התפרעות לפי סעיף 152 לחוק זה. על פי עובדות כתב האישום, ביום 23.3.11 התקהלו בצומת אליאס בכניסה לקרית ארבע כעשרים וחמישה אנשים והנאשם ביניהם. התושבים התקהלו במקום בעקבות פיגועים בירושלים ובאיתמר שבוצעו בימים שקדמו לאירוע נשוא כתב האישום. הם חסמו את הצומת וקראו קריאות שונות. אל הצומת הגיע רכב נוסא לוחית זיהוי ירוקה, אשר ביצע פניית פרסה על פי בקשת שוטרים שהיו במקום. הנאשם השליך אל הרכב אבן אשר פגעה בחלקו הימני האחורי של הרכב.

2. החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום על סמך מספר נימוקים, אשר יש בכל אחד מהם ובעיקר בהצטברותם יחד כדי להקים ספק סביר בנוגע לאשמת הנאשם. נימוקי הזיכוי הם סתירות ואי התאמות בעדויות עדי התביעה - השוטרים שנכחו במקום, התנהגותו של הנאשם בסמוך לאחר האירוע שאינה אויינית למבצעי עבירה, והימנעות המשטרה ממיצוי סביר של החקירה.

עדויות עדי התביעה

3. מטעם המאשימה העידו גובה הודעת הנאשם וכן שני אנשי משטרה שנכחו במקום.

פקד ספואן מדאח היה ביום האירוע מפקד תורן, וכשהתקבלה ההודעה על ההתקהלות הגיע למקום עם שני צוותים תחת פיקודו וכן מ"פ וכח צבאי (פרוטוקול עמ' 11). העד תיאר את האירוע ותיאר כי הוא עצמו ראה את הנאשם "תופס אבן וזורק לכיוון הרכב" (עמ' 11 שורה 15).

עד נוסף שנכח באירוע, תחת פיקודו של מדאח, הוא רס"ר עמיד טריף. גם עד זה תיאר כי ראה בעצמו את הנאשם זורק אבן לעבר רכב פלסטינאי בצבע אדום. טריף הוא השוטר שעיקב את הנאשם והביאו לתחנת המשטרה (עמ' 22, 23).

4. שני עדי התביעה סתרו זה את זה במספר נקודות מהותיות בתיאור האירוע:

מספר מקרי זריקות האבנים: פקד מדאח העיד כי בזמן האירוע היה עד למספר אירועי זריקת אבנים (עמ' 14 שורות 19-23). עם זאת הבהיר כי ברגע האירוע נשוא כתב האישום נזרקה אבן אחת בלבד (עמ' 18, 19). עמיד טריף טען כי נזרקה אבן אחת (עמ' 31 שורה 32 - עמ' 32 שורה 1).

מקום הימצאות הנאשם בזמן האירוע: מדאח העיד כי הנאשם נמצא כשני מטר מערבית למעקה שבשולי הכביש, ובזמן זריקת האבן עמד במקביל לרכב (עמ' 15 שורות 6-10). עמיד טריף טען כי הנאשם לא עמד במקביל לרכב כאשר זרק את האבן (עמ' 30 שורה 30 - עמ' 31 שורה 1).

המרחק בין הנאשם לבין הרכב בזמן זריקת האבן: מדאח העיד כי הנאשם נמצא במרחק של "בערך ארבעה מטר" מהרכב (עמ' 15 שורות 16, 17). עמיד טריף תיאר כי הנאשם נמצא במרחק של 15 מטר, פחות או יותר, מהרכב (עמ' 27 שורה 9). יצויין כי מדובר בפערים משמעותיים ביותר, בסדר גודל שונה, וכן כי העדים שהם שוטרים ומיומנים באירועים מסוג זה, כך שלא ניתן להסביר את הפער בחוסר ניסיון, התרגשות וכדומה.

מצב הרכב בזמן זריקת האבן: מדאח תיאר כי הנאשם זרק את האבן תוך כדי שהרכב מסתובב ומבצע פניית פרסה, ולמעשה לאחר שהרכב השלים את פניית הפרסה (עמ' 15 שורות 13, 19). כאשר עומת גם גירסת עמיד שלפיה נזרקה האבן כשהרכב התחיל את פניית הפרסה, השיב באופן ברור: "אמרת, אחרי שפירסס" (עמ' 18 שורות 17-27). לעומתו, טריף תיאר כי "זריקת האבן היתה בתחילת הפרסה" ועמד על דעתו זו (עמ' 26 שורה 21 ואילך).

האם נערך מרדף אחר הנאשם: מדאח העיד בבית המשפט כי התקיים מרדף אחר הנאשם למרחק של 30-40 מטר. הוא לא ציין עובדה זו בהודעתו במשטרה, אך עמד על דעתו ואף ידע לתאר כי במרדף השתתפו מספר אנשים, כי לא מדובר ב"ספרינט" אלא בריצה קלה, ועוד (עמ' 16 שורה 25-עמ' 17). עמיד טריף העיד במפורש כי הנאשם לא ברח, אלא החל בהליכה לכיוון הנגדי, לכיוון צפון. הוא הוסיף כי לא נדרש לרדוף אחר הנאשם אבל להגביר את ההליכה או לעבור לריצה קלה. עם זאת טריף אמר במפורש "אני לא רצתי" (עמ' 31 שורות 12-22).

האם האבן פגיעה ברכב: מדאח תיאר כי ראה את האבן פוגעת בצידו הימני האחורי של הרכב (עמ' 14 שורה 32 - עמ' 15 שורה 1). העד טריף לא זיהה פגיעה, אם כי לדבריו הוא אינו יכול לקבוע אם היתה או לא היתה פגיעה ברכב (עמ' 23 שורה 31).

האם הנאשם נשא אבנים נוספות: העד מדאח העיד כי ראה את הנאשם זורק אבנים נוספות שהחזיק בכיסו (עמ' 19 שורה 30, עמ' 20 שורות 9-11). טריף טען כי לא ראה אירוע כזה (עמ' 31 שורה 29 ואילך).

5. מכל האמור עולה כי שני עדי הראיה טוענים אמנם כי ראו בעצמם את ידיו האבן על הרכב על ידי הנאשם. אולם התיאורים שמסרו בנוגע לפרטי אירוע זה סותרים זה את זה בנקודות רבות. חלק מהסתירות מתייחסות לנושאים מהותיים ומרכזיים באירוע, כגון המרחק בין הנאשם לבין הרכב, המקום בו נמצא הרכב בזמן ידיו האבן (בתחילת פניית הפרסה או לאחר השלמתה, מקום הימצאות הנאשם ביחס לרכב - האם עמד במקביל לרכב או לא, ועוד).

6. אינני באה לקבוע כי עדי התביעה אינם דוברי אמת או שלא ראו את האירוע הנטען. בכל אירוע המתואר על ידי מספר אנשים ניתן לצפות לא התאמות אלה ואחרות, הנובעות ממגבלות הטבע האנושי. אלא שאי ההתאמה והסתירות בין העדויות רבות ומהותיות מכדי לפטור אותן בלא כלום. בנסיבות אלו אני סבורה שקיים ספק סביר בנוגע לאשמתו של הנאשם.

התנהגות הנאשם לאחר האירוע

7. הנאשם עצמו הכחיש את זריקת האבן. בעדותו בבית המשפט תיאר:

"ת. הגיע רכב פלסטיני מכיוון דרום. השוטרים סימנו לו להסתובב הוא ביצע פרסה והסתובב. אחרי שהוא התחיל לנסוע אני צעקתי לו סע ונופפתי בידי. אז שמעתי שוטר שצועק עלי בוא רגע הוא היה 20 מטר ממני מכיוון צפון. לא הבנתי מה הוא רוצה ממני. התרחקתי ממנו בהליכה אחורית ואז הוא רץ לכיווני ואמר לי אתה עצור" (עמ' 36 שורות 14-17). הנאשם נשאל לגבי עדויות השוטרים והשיב "אני לא יודע. יכול להיות שלא ראו טוב או טעו. אני יודע שלא זרקתי" (שם, שורה 29).

עדויות של הנאשם תואמת את הודעתו במשטרה, ת/1. גם בהודעה הכחיש הנאשם את ידיו האבן, וטען כי נופף בידו לעבר הרכב הפלשתיני וקרא לעברו סע.

8. פקד ספואן מדאח תיאר את התנהגותו של הנאשם לאחר האירוע. לדבריו העד לא נמלט מערבה לכיוון קריית ארבע, אלא צפונה לכיוון הצומת. הוא לא רץ ספרינט אלא ריצה קלה. העד אישר את דברי הסניגור שלפיהם הנאשם "מול העיניים שלך עשה עבירה וגם לא טורח לברוח" (עמ' 21 שורות 15-22). עמיד טריף אישר כי הנאשם לא רץ במטרה לברוח ממנו ולא ברח (עמ' 31 שורות 12, 13).

9. הנאשם הכחיש, איפוא, באופן עקבי את המיוחס לו. הוא הסביר כי יתכן שהנפת ידו היא הטעתה את השוטרים לחשוב שזרק את האבן. התנהגותו של הנאשם מיד לאחר האירוע אינה התנהגות המצביעה על אשמה, וההיפך מכך: היא מאפיינת דוקא אדם הבטוח בחפותו אשר אינו חושש מפני השוטרים ואינו מנסה להימלט מהם.

ליקויים בחקירה

10. העד רס"ר יעקב כהן הוא החוקר שטיפל בתיק החקירה וגבה את ההודעות בו. בעדותו בבית המשפט העד נשאל על התיק ותיאר בקצרה את תכנו: "באו השוטרים ואמרו שהנאשם זרק אבן והנאשם אמר שלא זרק" (עמ' 7 שורה 26). העד נשאל מה עשה כדי לבדוק את גירסת הנאשם, והשיב: "בהתבסס על אימרת שני שוטרים שאומרים שראו אותו בוודאות. חקרתי את הנאשם והטחתי בו את האשמות והוא הכחיש את החשד נגדו. בהתבסס על דברי השוטרים וחקירתם יש חשד סביר שהוא עשה את המעשים" (עמ' 8 שורות 1-3). העד אישר בחקירתו הנגדית כי לא עשה ניסיון לאתר עדים נוספים כדי לבדוק את גירסת הנאשם, ובין היתר לא ניסה לאתר את הקמב"ץ שנכח במקום על פי עדותו של העד טריף, ואף לא שוטרים נוספים שנכחו במקום על פי דברי הקצים ספואן מדאח (עמ' 8).

11. אכן, עדויותיהם של שני אנשי משטרה המעידים במפורש כי ראו את ידיו האבן מקימות צבר ראיות בעל משקל של ממש. אף על פי כן ניתן היה לצפות מהמשטרה לקיים חקירה מקיפה יותר, לאתר עדי ראיה נוספים שנכחו במקום או לנסות לבחון את הגיסאות השונות בדרכים נוספות. במיוחד כאשר מדובר באירוע שנכחו בו אנשים כה רבים, אשר לפחות חלק מהם הם אנשי כוחות הביטחון שניתן מן הסתם להגיע אליהם במאמץ לא גדול.

אמנם אין מדובר במחדלי חקירה מובהקים ובוטים, אשר יש בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי הנאשם. אולם לנוכח הכחשת הנאשם היה על המשטרה לקיים חקירה מקיפה יותר. ההסתפקות במספר מצומצם של עדויות ללא כל ניסיון להרחיב את היריעה תורמת לספק בדבר אשמתו של הנאשם.

12. לאור כל האמור אני סבורה שקיים ספק סביר לגבי אשמתו של הנאשם ואני מזכה אותו מהעבירות המיוחסות לו.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ד, 10 פברואר 2014, במעמד הצדדים